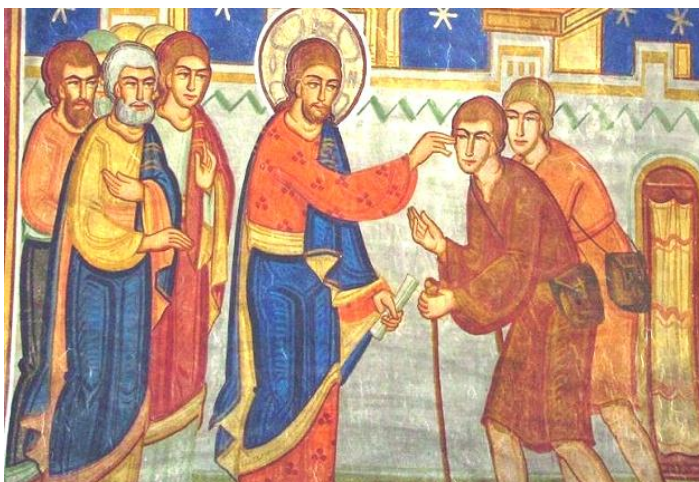

„După credința voastră fie vouă!”

CUVÂNT LA EVANGHELIA A VII –A DUPĂ RUSALII

Întâiul contact din Evanghelia de astăzi este între Domnul nostru Iisus Hristos și doi orbi, probabil din naștere, sau doi orbi care căpătaseră boala pe parcursul vieții lor, dar care, cert, văd mai bine decât ceilalți din jur că Iisus Hristos este Fiul lui David.

Este Fiul lui David, Cel despre Care auziseră ei că va să vină pentru a vindeca pe cei orbi, redându-le lumina; ba, mai mult, pentru a-i vindeca pe cei șchiopi, redându-le umbletul; pentru a-i vindeca pe cei surzi, redându-le auzul; pentru a-i vindeca pe cei muți, redându-le vorbirea.

Vindecarea a doi orbi și a unui mut, *frescă*

Întâlnirea este una de lucru – dacă ar fi să-i spunem așa, în termeni moderni – pentru că Domnul nu se afla acolo ca la o sărbătoare, pentru că El era sărbătoarea. Întâlnirea dintre cei doi orbi și Hristos este însă, iată, astăzi pentru noi o sărbătoare, pentru că-L vedem pe Domnul la lucrul Lui de fiecare zi, la întâlnirea Lui cu orbii lumii aceleia pentru a le reda vederea. Că cei doi orbi erau insistenți ne-o arată un lucru minor al Evangheliei: faptul că, deși Domnul este în casă, cei doi vin în casă după El. Și insistența lor aceasta este semn al credinței lor, este semn al bucuriei lor de a-L căuta pe Domnul. Răspunsul Dumnezeului nostru, anume acela: „După credința voastră, fie vouă!” i-a făcut de-a lungul istoriei pe mulți dintre predicatori și dintre teologi să susțină că este suficientă credința pentru mântuire. În latină termenul sună bine: „sola fide” – „numai credința”, sau „singură credința”.

Domnul le spune un lucru care pentru noi ar trebui să ne pună pe gânduri: „După credința voastră fie vouă!” Și Evanghelia ne spune că s-au deschis ochii lor. Mi-e teamă că dacă unora dintre noi ne-ar spune să ne fie după credința noastră, ni s-ar închide ochii și mai mult. Și uneori e bine să vedem că, în toată necredința noastră, Dumnezeu ne iubește, de vreme ce n-am ajuns să nu vedem, n-am ajuns să nu vorbim și n-am ajuns să șchiopătăm. Evanghelia mai continuă cu o faptuire pedagogică a Domnului. Domnul le spune: „De acum vedeți – dar să nu știți nimeni”. Aproape că le cerea imposibilul,

pentru ca dintr-odată doi orbi să vadă deopotrivă, orbi pe care, probabil, concitadinii lor îi știau, să-i vadă mergând pe stradă, deja era o mărturie că Hristos îi vindecase. Ei însă nu pot să tacă. Era firesc să fie așa; și Sfântul Simeon Noul Teolog spunea într-unul din imnele sale divine că fără îndoială că orbul cel vindecat a căutat mai întâi spre chipul lui Hristos. Pe Hristosul Acela ce-i scosese din orbire, redându-le lumina, cei doi nu se puteau abține să nu-L vestească. Ne e teamă, uneori, să recunoaștem că Dumnezeu ne-a vindecat. De cele mai multe ori spunem: „Ce am ținut eu de bine regimul!” și „Cât de bine m-am supus cerințelor medicilor, într-atât încât m-am vindecat!” Îi și întreb pe oameni câteodată: „Cum vă mai simțiți?” „Acum mă simt bine, pentru că m-am vindecat”; eu pe mine m-am... În nici un caz nu este așa, ci în toate vindecările noastre, în toate aducerile noastre la lumină din întunericul bolii este prezent Hristos. De prea puține ori însă vestim Numele Lui în tot pământul vindecării noastre.

Câtă vreme nu-L avem pe Hristos în ochii noștri, suntem orbi; câtă vreme nu-L avem pe Hristos în spusa noastră suntem muți și câtă vreme nu-L avem pe Hristos în căile noastre, suntem șchiopi și umblători pe lângă drumuri. Să nu fie așa! Să ne rugăm Domnului să ne ierte, așa cum L-am primit, de altfel, la Botez, în ochi, în urechi, în gură, în toate simțurile noastre, pentru că cu Hristos suntem tot, fără Hristos nu suntem nimic. Amin.

(Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula,
„Cântare de biruință cântând”, Predici)